

Sygn. akt IVP 140/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2014 r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie IV Wydział Pracy

w składzie:

Przewodniczący SSR Elżbieta Kuryło-Maciejewska

Protokolant Jolanta Zengiel

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2014 r. w Dzierżoniowie

sprawy z powództwa D. W.

przeciwko Gminie N.

o odprawę pieniężną

I. zasądza od strony pozwanej Gminy N. na rzecz powódki D. W. kwotę 5745,54 zł (pięć tysięcy siedemset czterdzieści pięć złotych pięćdziesiąt cztery grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 2 września 2013r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje stronie pozwanej Gminie N. uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie kwotę 287 zł tytułem opłaty sądowej, od uiszczenia której powódka była zwolniona;

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 2872,77 zł.

Sygn. akt *IV P 140/13*

UZASADNIENIE

Powódka D. W. w pozwie przeciwko stronie pozwanej Gminie N. wniosła o zasądzenie kwoty 4662 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 02 września 2013 roku do dnia zapłaty z tytułu niewypłaconej odprawy wraz z kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 450 zł.

Na uzasadnienie swoich żądań powódka wskazała, że była zatrudniona w Szkole Podstawowej w P. w okresie od 01 września 2011 roku do 31 sierpnia 2013 roku na podstawie umowy o pracę za wynagrodzeniem miesięcznym brutto w ostatnio obowiązującej stawce 2.331 zł.

W dniu 22 marca 2013 roku Rada Miejska w Niemczy podjęła uchwałę nr XXVIII/158/13 w sprawie likwidacji Szkoły Podstawowej w P.. W par. 3 ust. 1 tej uchwały wskazano, iż wszelkie zobowiązania zlikwidowanej szkoły przejęła Gmina N..

W dniu 22 maja 2012 roku powódka otrzymała od dyrektora Szkoły Podstawowej w P. oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął w dniu 31 sierpnia 2013 roku. W uzasadnieniu w/w oświadczenia wskazano, iż przyczyną rozwiązania z powódką stosunku pracy była likwidacja Szkoły Podstawowej w P. (art.20 ust.1 i art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 26.01.1982 r. K. N.). Jednocześnie w oświadczeniu

tym dyrektor szkoły zaznaczył, iż w dniu rozwiązania stosunku pracy powódce zostanie wypłacona odprawa pieniężna stosownie do długości okresu zatrudnienia. Do chwili obecnej powódka jednak takiej odprawy nie otrzymała.

W związku z powyższym powódka pismem z dnia 31.10.2013 r. wezwała Burmistrza Miasta i Gminy N. do zapłaty należnej jej odprawy pieniężnej. W odpowiedzi Burmistrz odmówił jednak spełnienia roszczenia powódki, wskazując, iż w jej przypadku nie znajduje zastosowania ustawa z dnia 13.03.2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników.

Zdaniem powódki, skoro była ona zatrudniona na podstawie umowy o pracę, która uległa rozwiązaniu z powodu całkowitej likwidacji szkoły, na mocy art. 20 ust.2 Karty Nauczyciela, przysługuje jej uprawnienie do otrzymania odprawy pieniężnej w wysokości ustalonej w oparciu o regulacje ustawy z dnia 13.03.2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników. Zgodnie z art. 8 ust.1 przywołanej ustawy „ Pracownikowi, w związku z rozwiązaniem stosunku pracy w ramach grupowego zwolnienia, przysługuje odprawa pieniężna w wysokości:

1. jednomiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy krócej niż dwa lata;
2. dwumiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy od 2 do 8 lat;
3. trzymiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy ponad 8 lat.

Mając zaś na względzie, iż powódka była zatrudniona w Szkole Podstawowej w P. od 01.09.2011 r. do 31.08.2013 r., a zatem łącznie przez okres dwóch lat (art. 112 k.c. nie znajduje bowiem zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 19.12.1996 r., sygn. akt I PKN 47/09, sposób liczenia terminów określony w art. 112 k.c. nie ma zastosowania do okresów, od których należy nabycie uprawnień pracowniczych), to przysługuje jej prawo do odprawy pieniężnej w wysokości dwumiesięcznego wynagrodzenia.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana Gmina N. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz przyznanie kosztów zastępstwa procesowego według norm.

Motywuując swoje stanowisko w sprawie, powołując się głównie na treść art. 20 (...), wskazała, że w niniejszej sprawie nie ma podstawy prawnej do wypłacenia powódce odprawy na podstawie omawianego art. 20(...). Podkreśliła, że roszczenie powódki w zakresie odprawy rozpatrywać trzeba na zasadach ogólnych tj. na podstawie przepisów ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników z dnia 13 marca 2003 roku. Zaznaczyła, że zgodnie z przepisami tej ustawy pracodawca w przypadku zwolnień indywidualnych ma obowiązek wypłaty odprawy, jeżeli zatrudnia co najmniej 20 pracowników. Podkreśliła, że w okresie rozwiązywania z powódką umowy o pracę Szkoła Podstawowa w P.zatrudniała 14 pracowników.

W piśmie z dnia 24 stycznia 2014 roku pełnomocnik powódki rozszerzyła powództwo i wniosła o zasądzenie kwoty 5.745,54 zł tytułem należnej odprawy, wskazując, iż ze złożonego przez stronę pozwaną zaświadczenia wynika, że średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 2.872,77 zł, co sprawia, że należna powódce odprawa wynosi kwotę 5.745,54 zł. Pełnomocnik powódki podtrzymała stanowisko w pozostałym zakresie.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Powódka została zatrudniona w Szkole Podstawowej w P. na podstawie umowy o pracę z dnia 31 sierpnia 2011 roku na czas nieokreślony od dnia 01 września 2011 roku na pełny etat jako nauczyciel matematyki i techniki.

Dowód:

- akta osobowe powódki, a w nich umowa o pracę z dnia 31.08.2011 r.

W dniu 22 marca 2013 roku Rada Miejska w N. podjęła uchwałę nr (...) w sprawie likwidacji Szkoły Podstawowej w P.. W par. 3 ust. 1 tej uchwały wskazano, iż wszelkie zobowiązania zlikwidowanej szkoły przejęła Gmina N..

Niesporne.

W dniu 22 maja 2013 roku Dyrektor Szkoły Podstawowej w P. wręczyła powódce oświadczenie o rozwiązaniu z nią stosunku pracy z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynie w dniu 31 sierpnia 2012 roku. W uzasadnieniu w/w oświadczenia wskazano, iż przyczyną rozwiązania z powódką stosunku pracy jest likwidacja Szkoły Podstawowej w P. (art. 20 ust. 1 i art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 26.01.1982 r. K. N.). Jednocześnie w oświadczeniu tym dyrektor szkoły zaznaczyła, iż w dniu rozwiązania stosunku pracy powódce zostanie wypłacona odprawa pieniężna stosownie do długości okresu zatrudnienia.

Dowód:

- akta osobowe powódki, a w oświadczenie z dnia 22.05.2013r. i świadectwo pracy z dnia 31.08.2013 r.

Pismem z dnia 31.10.2013 r. pełnomocnik powódki wezwała Burmistrza Miasta i Gminy N. do zapłaty należnej D. W. odprawy pieniężnej w kwocie 4.662 zł.

W odpowiedzi Burmistrz odmówił jednak spełnienia roszczenia powódki, wskazując, iż w jej przypadku nie znajduje zastosowania ustawa z dnia 13.03.2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników. Wskazano, że brak jest podstaw prawnych do przyznania jej odprawy w oparciu o przepisy przywołanej ustawy, gdyż Szkoła w P. zatrudniała mniej niż 20 pracowników, a spełnienie tego wymogu jest warunkiem stosowania tego aktu prawnego.

Dowód:

- kserokopia przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 31.10.2013 r. wraz z kserokopią dowodu nadania -k.12-14;
- kserokopia pisma Burmistrza z dnia 18.11.2013 r. -k.19

Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy wynosiło kwotę 2.872,77 zł

Dowód:

- zaświadczenie o wysokości wynagrodzenia powódki – k.25

W Szkole Podstawowej w P. na dzień 31 sierpnia 2013 roku zatrudnionych było 14 pracowników.

Dowód:

- wykaz osób zatrudnionych w Szkole Podstawowej w P. na dzień 31 sierpnia 2013 roku

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 20 Karty Nauczyciela w przypadku całkowitej lub częściowej likwidacji szkoły lub zmian organizacyjnych powodujących zmniejszenie oddziałów w szkole lub zmian planu nauczania, które uniemożliwiłyby dalsze zatrudnienie nauczyciela w **pełnym wymiarze czasu pracy** można z nauczycielem rozwiązać stosunek pracy.

Przepisy K. N. dotyczące rozwiązania stosunku pracy z nauczycielami z przyczyn określonych w przepisie art. 20 mają zastosowanie jedynie do nauczycieli zatrudnionych na podstawie mianowania i umowy o pracę w pełnym

wymiarze zajęć. Zatem istotną przesłanką do przyznania odprawy pieniężnej na podstawie omawianego przepisu jest zatrudnienie w pełnym wymiarze czasu pracy, który to warunek został spełniony przez powódkę D. W.. Powódka została bowiem zatrudniona w Szkole Podstawowej w P. na podstawie umowy o pracę z dnia 31 sierpnia 2011 roku na czas nieokreślony od dnia 01 września 2011 roku na **pełny etat** jako nauczyciel matematyki i techniki. W takim przypadku wypłacenie odprawy pieniężnej powódce jest obligatoryjne w oparciu o przepis art. 20 ust. 2 Karty Nauczyciela bez względu na ilość pracowników zatrudnionych w konkretnej szkole, a jedynie jej wysokość uzależniona jest od okresu pracy w danej placówce i w tym zakresie wymieniony akt prawny odsyła do uregulowań zawartych w ustawie z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U. Nr 90, poz. 844 z późn. zm.).

Wedle treści art. 8 tej ustawy pracownikowi, w związku z rozwiązaniem stosunku pracy w ramach grupowego zwolnienia przysługuje odprawa pieniężna w wysokości: 1) jednomiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy krócej niż 2 lata; 2) dwumiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli pracownik, był zatrudniony u danego pracodawcy od 2 do 8 lat; 3) trzymiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy 8 lat.

Przywołany akt prawny nie zawiera przesłanek, które wyłączałyby prawo nauczyciela do otrzymania odprawy, co sprawia, że w każdym przypadku wystąpienia okoliczności, które stanowią podstawę do wypłacenia odprawy wymienionych w ust. 1 art. 20 KN, nauczyciel taką odprawę winien otrzymać.

Zgodzić należy się ze stanowiskiem pełnomocnika powódki, że jej okres zatrudnienia w przedmiotowej szkole wynosił dwa lata od 01.09.2011 r. do 31.08.2013 r., gdyż art. 112 k.c. nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie, zgodnie bowiem z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 19.12.1996 r., sygn. akt I PKN 47/09, sposób liczenia terminów określony w art. 112 k.c. nie ma zastosowania do okresów, od których należy nabycie uprawnień pracowniczych. Dlatego też powódce przysługuje prawo do odprawy pieniężnej w wysokości dwumiesięcznego wynagrodzenia, zatem w kwocie 5.745,54 zł (2 x 2.872,77 zł). Wysokość odprawy ustala się bowiem mając na uwadze wynagrodzenie liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, które w niniejszej sprawie w oparciu o zaświadczenie z dnia 11 grudnia 2013 r. przedłożone przez stronę pozwaną wynosiło kwotę 2.872,77 zł.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności strona pozwana, która – co niesporne - na mocy uchwały z dnia 22 marca 2013 roku Rada Miejskiej w N. nr (...) w sprawie likwidacji Szkoły Podstawowej w P. przejęła wszelkie zobowiązania zlikwidowanej szkoły – winna zapłacić powódce odprawę w dochodzonej przez nią wysokości wraz z odsetkami od dnia 02 września 2013 roku, od kiedy to pozostaje w opóźnieniu w realizacji tegoż zobowiązania.

Podstawę prawną do sformułowania żądania dotyczącego odsetek stanowią przepisy art. 300 k.p. w zw. z art. 481 k.c. Z przepisu § 1 tegoż artykułu wynika bowiem, iż jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odsetki za opóźnienie należą się przeto zarówno bez względu na szkodę poniesioną przez wierzyciela, jak i zawinienie okoliczności opóźnienia przez dłużnika (por. wyrok SN z dnia 13 października 1994 roku, I CRN 121/94, OSNC 1995, nr 1, poz. 21). Należy przy tym wskazać, iż w świetle przepisów ustawy dłużnik opóźnia się z wykonaniem zobowiązania, gdy nie spełnia świadczenia w terminie oznaczonym w sposób dostateczny lub wynikający z właściwości zobowiązania. Aby dokładnie wyjaśnić wskazaną kwestię konieczne jest odwołanie się do pojęcia wymagalności. Roszczenie o spełnienie świadczenia jest wymagalne wówczas, gdy wierzyciel jest uprawniony do żądania spełnienia świadczenia. Dopóki roszczenie jest niewymagalne, nie zachodzi także opóźnienie, gdyż dłużnik nie jest zobowiązany do świadczenia. O dacie wymagalności decyduje natomiast treść stosunku obligacyjnego łączącego strony. W przypadku zobowiązań terminowych, jeśli dłużnik nie realizuje w terminie swych obowiązków wynikających z treści zobowiązania, opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. W takim przypadku data wymagalności roszczenia stanowi jednocześnie datę, od której dłużnik opóźnia się ze świadczeniem. Z mocy przepisu art. 481 k.c. uzasadnia to roszczenie o odsetki. W przypadku z kolei zobowiązań bezterminowych opóźnienie nastąpi dopiero w przypadku niedostosowania się do wezwania wierzyciela żądającego spełnienia świadczenia, chyba że obowiązek jego spełnienia wynika z właściwości zobowiązania (por. wyrok Sądu

Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 1995 roku, I ACr 592/95, OSA 1996, nr 10, poz. 48). Na koniec należy wskazać, iż na mocy przepisu art. 481 § 2 zd. 1 k.c. w sytuacji, gdy stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia 2 września 2013 r. albowiem w tym dniu upłynął termin wypłaty należnej powódce odprawy pieniężnej.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2010r. Nr 90 poz. 594 z późn. zm.) stronę pozwaną obciążono kosztami opłaty sądowej w kwocie 287 zł, od której powódka jako pracownik była zwolniona, a nadto zasądzono od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w o parciu o przepis § 11 ust.1 pkt w zw. z §6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.

Zgodnie bowiem z przepisem art.98 par. 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Stosownie zaś do przepisu 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Na mocy przepisu art.477 ze znakiem 2 par. 1 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.